

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 6. 2018, č. j. 57 A 69/2017 – 50, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 19. 6. 2018, č. j. 57 A 69/2017 – 50, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. MV-58674-6/SO-2017. Ministerstvo vnitra prvostupňovým správním rozhodnutím zamítlo žádost stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť i přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti [výrok I., rozhodováno dle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona] a též z důvodu, že žalobce v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců [výrok II., rozhodováno dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. b) téhož zákona]. Žalovaná výše specifikovaným rozhodnutím výrok I. prvostupňového rozhodnutí potvrdila a výrok II. tohoto rozhodnutí zrušila.

[2] Stěžovatel současně s kasační stížností podal návrh na přiznání odkladného účinku. V návrhu uvádí, že na území České republiky pobývá již dlouhou dobu, a proto by byl jeho nucený návrat bezpochyby zásadní újmou. V sázce je i nepřiměřený dopad takové situace do života členů jeho rodiny. Na podkladě závěrů vyslovených v judikatuře správních soudů je stěžovatel přesvědčen, že je nutno umožnit mu legální pobyt na území České republiky minimálně po dobu probíhajícího kasačního řízení. Stěžovatel má za to, že jsou u něj splněny předpoklady pro přiznání odkladného účinku, neboť žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu měl zajištěn oprávněný pobyt na území České republiky na základě zákonné fikce. V důsledku napadeného rozsudku o toto pobytové oprávnění přišel. Poukazuje rovněž na právo na spravedlivý proces, k němuž přináleží i možnost, aby se osobně

účastnil soudního řízení, respektive měl možnost být v přímém kontaktu se svým právním zástupcem.

[3] Žalovaná ve vyjádření k návrhu odkázala na svoje předchozí vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby. Z něho vyplývá, že s přiznáním odkladného účinku nesouhlasila, neboť jej nepovažovala za žádoucí z důvodu ochrany veřejného zájmu. Žádost stěžovatele byla zamítnuta, neboť se nepodařilo ověřit plnění deklarovaného účelu pobytu. Napadené správní rozhodnutí nemůže podle žalované zasáhnout do života členů stěžovatelovy rodiny, neboť žádný z jeho rodinných příslušníků na území České republiky dlouhodobě nepobývá. Právo stěžovatele účastnit se osobně soudního řízení je možné zajistit prostřednictvím víza k pobytu do 90 dnů.

[4] Kasační stížnost zásadně nemá podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Soud upozorňuje na mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je mimořádným opravným prostředkem. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti tedy odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy.

[6] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, publ. pod č. 3270/2015 Sb. NSS, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Újma, která má hrozit stěžovateli, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale naopak významná do té míry, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek mít nemá, nebylo výjimečně uplatněno. Vznik takto chápané újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu.

[8] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku jeho nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

[9] Stěžovatel spatřuje nenahraditelnou újmu v tom, že by musel nuceně opustit území České republiky, což by mělo negativní dopad do jeho rodinného života, rovněž by mohlo dojít k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť by byl vyloučen jeho přímý kontakt se zmocněncem po dobu soudního řízení.

pokračování

[10] Stěžovateli však taková bezprostřední újma nehrozí. Žalovaná napadeným rozhodnutím potvrdila výrok I. prvostupňového rozhodnutí, jímž mu byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nabytí právní moci tohoto rozhodnutí však nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by byl státními orgány donucen území České republiky opustit, jako by tomu bylo při uložení správního vyhoštění. Nenahraditelná újma dle § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohla cizinci vzniknout teprve až na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, což není nyní projednávaný případ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 1506/11). Argumentace stěžovatele ohledně nutnosti opustit území České republiky by tak byla případná, pokud by se jednalo o správní vyhoštění. Za daného stavu věci tedy nelze hovořit o bezprostřední hrozbě nuceného návratu stěžovatele, a proto v této části nemůže jeho návrh obstát.

[11] Pokud jde o tvrzení, že by stěžovatel měl mít možnost setrvat na území České republiky do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jeho kasační stížnosti, zde Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 – 32, podle kterého „*návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu nelze vyhovět, opírá-li se pouze o obecnou argumentaci právem na spravedlivý proces (právo osobně se účastnit řízení a být v úzkém kontaktu se svým zástupcem), aniž by zde byly další, individualizované a závažné okolnosti, které mimořádně vyloučení účinků pravomocného správního rozhodnutí odůvodňují.*“ Ačkoli bylo toto rozhodnutí vydáno v rámci soudního přezkumu jiného typu rozhodnutí ve věcech pobytu cizinců (zrušení povolení k trvalému pobytu), lze v něm vyslovené závěry přiměřeně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Ani zde stěžovatel nepoukázal na konkrétní okolnosti, které by právě v jeho případě vedly k porušení ústavního práva na spravedlivý proces, a spokojil se jen s obecným tvrzením. To samo o sobě vzniku bezprostřední a vážné újmy na straně stěžovatele nenasměňuje.

[12] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyla naplněna již první z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat bezprostřední a vážnou újmu). Za této situace není třeba zkoumat splnění ostatních zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s., tedy disproporcionalitu případné újmy a absenci rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[13] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že nebyly naplněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[14] Soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jak rozhodne ve věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu